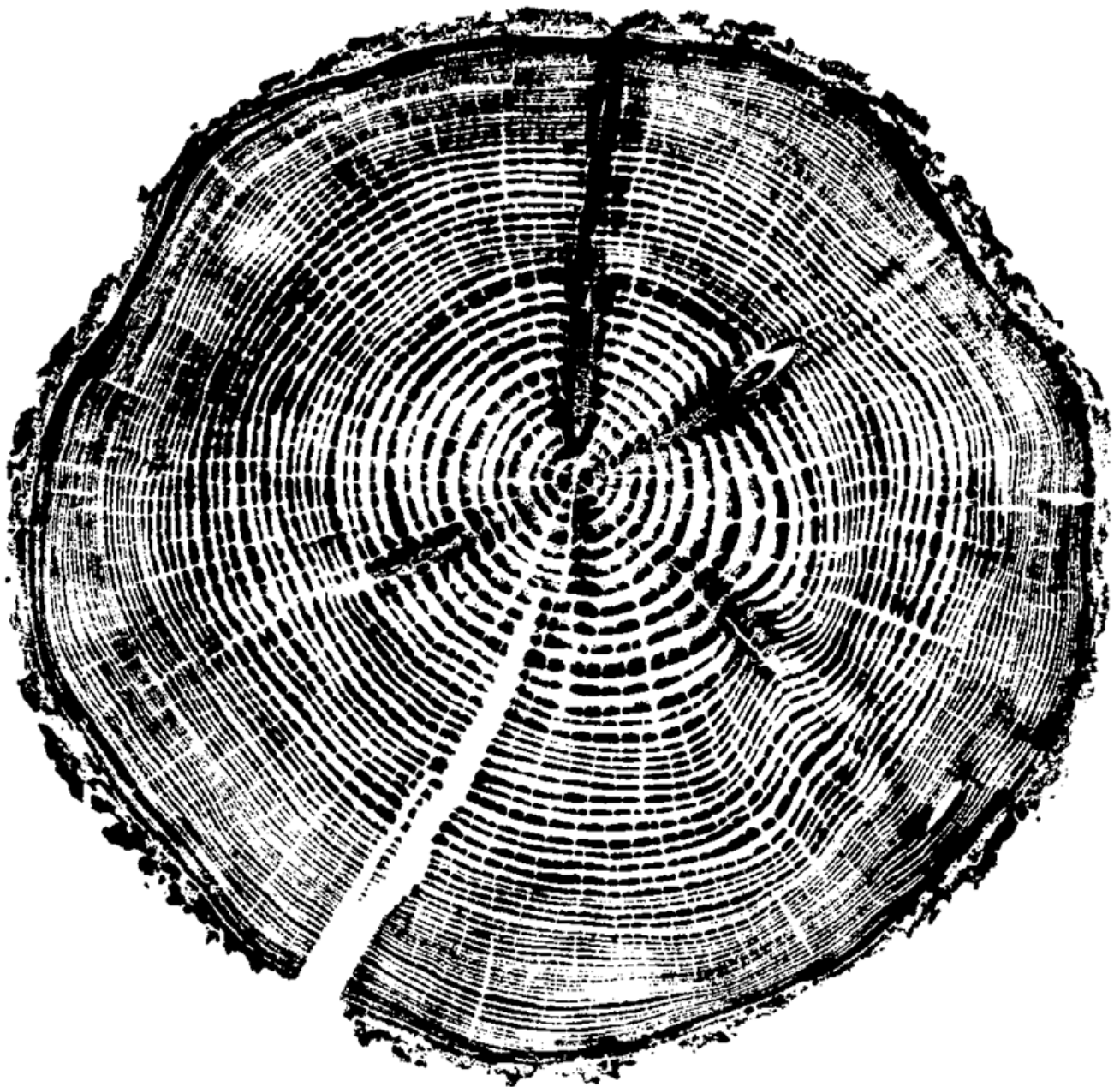

HANDHAVANDEMÅL

BERÄTTELSE, BRUK OCH BLOT

NISSE ROLLBÄCK
CALLE LUNBÄCK

INNEHÅLL

INLEDNING.....	3
TRÄDET, HJULET OCH VINDEN.....	6
TRIADEN.....	9
DYADEN	13
MONADEN.....	17
GRENAR, GEMENSKAP OCH GODESKAP	22
SÄTT ATT JÄMKA.....	23
MATRISER.....	3
RESILIENS	5
INNEHÅLL, UPPLÄGG OCH ANSVAR	9
LITURGI	10
KALENDER.....	17
HANDHAVANDE.....	20

INLEDNING

Det är omkring höstdagjämning år 2020
som vi börjar skriva Handhavandemal.
Vi som var där då vet vad världen erfor.

Utanför fönstret ylar trädet.
Det tycks alltid stå i motvind när det blåser.

Trädet är inte sig likt, säger den som förlikar sig med
grönskan. Löven gulnar och faller när nätterna blir längre
och kallare. Vinden har vänt och vi är på väg ner.

* * *

När vi når botten, börjar vi röra oss upp igen. Tids nog
spricker löven och grönskan kommer tillbaka, enligt en
uråldrig rörelse som vi kallar årstidsväxling. För att
återuppliva trädet och återuppleva grönskan måste vi
förlika oss med förändringen, inte bara det som förändras.
De är egentligen ett och samma, men är lättast att förstå
genom att förklara dem som två. Vi kallar dem hjulet och
trädet, andra ord för förändringen och det som förändras.
På samma sätt som ögat använder tappar och stavar för att
uppfatta grönskan, använder vi språket för att nå ljuset
bakom linsen. Det är med språket som vår
skapelseberättelse förs vidare, en berättelse om skaparen
och skapelsen i andra ord. Det är med språket som vi tar
oss bortom orden.

Ty i början var ordet, eller rättare sagt lätet. Det uppstod ur tystnad, den enda miljö där någonting låter. Denna händelse beskrivs lämpligast som ett anslag, eftersom efterkommande läten är dess efterklang. Alla läten idag kan alltså spåras tillbaka till anslaget och att låta är att flytta luft. En växande rymd har sitt ursprung i den punkt som alla riktningar utgår ifrån, men om det bara finns en rymd så är den också evig, varpå varje punkt i rymden kan betraktas som alla riktningars utgångspunkt. Vi säger därför att skapelseberättelsen gäller överallt och hela tiden, eftersom skaparen och skapelsen är ett och samma. Den gäller alltså på en övergripande nivå istället för att kunna tolkas bokstavligt. Vi hänvisar till den världsbild som Eddorna beskriver men ger vår tolkning av dem och lämnar samtidigt andra världsbilder utanför detta bidrag till källmaterialet.

Likväl är detta en omväxling till den ”mission” som beprövats inom skandinavism hedendom och närliggande stubbar. Vi tror att en blomstrande polemik i grund och botten beror på brist på kunskap, även om sambandet mellan dem är långt och kanske förvirrar läsaren. Det förvirrade oss och blev början till klarhet. Det mest medkännande vi kan göra för läsaren är därför att skriva och utöva konsten att förmedla kunskap. Den kunskapen ligger återigen i språket, vilket är avgränsningen för den världsbild vi hänvisar till. Det handlar i stora drag om bekanthet och igenkänning, broar till tryggheten som all undersökning av det okända tar avstamp från. För det tycks oss saknas en länk mellan traditionens teoretiska och praktiska delar. Mellan dessa ytterligheter finns ofta

bortfall av länken som enar dem, vilket också tar sig uttryck i den oro som förorenar utbyte på sociala medier.

Vi som skriver är två unga gubbar av generation Y, födda och fostrade av sekulär svensk medelklass. Under över 20 år av gemensam erfarenhet inom skandinavisk hedendom har vi verkat enskilt och med andra inom blotlag och andra föreningsformer som första och andra generationens nyhedningar skolade oss in i. Vi intresserar oss för alla världens traditioner och engagerar oss i den som finns här, en väg som också visat sig leda till toppen av berget där alla vägar möts. Vår hedendom innefattar andlighet i två bemärkelser; personlig utveckling, inveckling och avveckling; att möta Gud och andra väsen. Den sticker ut med att utspela sig i vår hemmiljö på vårt modersmål och det är så vi traderar den vidare. Vi menar att blotet erbjuder andlighet i båda dessa bemärkelser och omsätter dem i handling. Det är då teori möter praktik, det är där människor möts. Oavsett vem, vad eller vilket, blir vi till i varandras ögon.

Nisse Rollbäck och Calle Lundbäck

Stockholm mars 2021

TRÄDET, HJULET OCH VINDEN

Vi som skriver är av generation tre. De vi skriver för är fjärde och femte generationen, även om vi når fler än så. Det vi skriver om är vad vi lärde oss av första och andra generationen, här i vår översättning och kommentar. Innehållet i Handhavandemål är avgränsat efter urvalet årsbundna blot och kan ses som en ritualteknisk handbok eller ett index över dess teoretiska bakgrund. Som i varje tradition, äger upphovsmännen sina verk men inte materialet i sig. Innehållet kan alltså skrivas om av andra, vilket vi redan nu uppmuntrar, eftersom det är att tradera. Materialet i sig är och förblir ett utkast - vi ser fram emot framtida kommentarer på Handhavandemål.

Du skall inte läsa

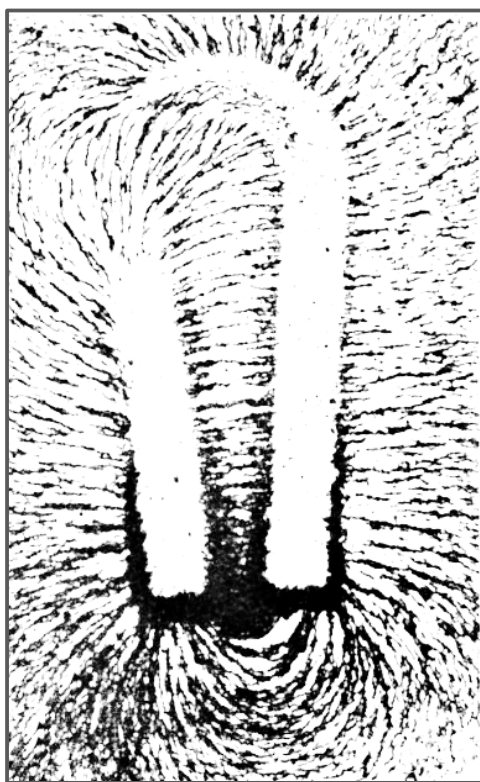
allt du tror på.

Vi som skriver är skolade i Mimameid Hov, en institution som artikulerade reguljärt bruk och praktiserade runt en kombination av trädet och hjulet. Dessa två symboliserar manifestationen och det manifesterande; det är å ena sidan en kombination som förnuftet inte kan förstå; det är å andra sidan en förklaring till det förnuftet kan och inte kan förstå; det är å tredje sidan en förklaring som får förnuftet att ge upp. I de två doktriner som trädet och hjulet symboliserar söker vi och finner också lä. När vi skulle tradera detta vidare, uppstod en till symbol som en följd av att praktisera kombinationen av trädet och hjulet. Denna tredje doktrin

kallar vi vinden, som kortfattat rör växelverkan mellan avsikt och orsak. Eftersom vinden uppstod till följd av att praktisera trädet och hjulet, beskriver vi vår teoretiska bakgrund till bruket i dessa tre doktriner. Trädet, hjulet och vinden är egentligen tre aspekter av samma sak; perspektiv på det som populärt kallas icke-dualitet och nondualism. Vi tillämpar icke-dualitet i beskrivningen av dessa tre doktriner; de kan beskrivas som separata delar eller ett kontinuum, de kan beskrivas som både och eller ingetdera. Vi menar att doktrinerna i sig öppnar för upplevelsen av icke-dualitet eftersom den endast kan förklaras i dualitet. Den upplevelsen är ett mål med utövandet i sig och därför är doktrinerna kvalificerade för allt utövande. Dessutom öppnar icke-dualitet en uppsjö nya källor som berikar våra myter utan att skriva om dem. Trädet, hjulet och vinden är också symboler för de frågor som dryftats sedan den första vinden ven; om ens egen ändlighet och dödlighet; om ändligheten och dödligheten är ens egen. Somliga menar att sådana frågor endast leder en in i separation och besvaras med så kallad ädel tystnad, kanske samma tystnad som inleder den berättelse som inte kan separeras från berättaren.

Ty i början var slutet. I den absoluta världen är *nu* ett annat ord för *då*, *här* ett annat ord för *där* och *orsak* ett annat ord för *verkan*. Den absoluta världen är således omöjlig att skildra i den relativa världen. Det är i den relativa världen som alla skildringar sker, detta referat inräknat. Vi kan omöjligen beskriva icke-dualiteten i text, eftersom texten är linjär och har en riktning. Det är enklare att öva bort bort alla linjära matriser och riktningar, eller att här och nu kapitulera till att icke-dualiteten är inom allt eftersom allt

ingår i icke-dualiteten. Vi kan möjligen beskriva icke-dualiteten ungefär som vi spänner ett trumskinn. Men den beskrivningen i sig får aldrig förväxlas med anslaget vars efterklang som beskrivningen är en del av. Här undersöker vi denna icke-dualitet genom att diskutera identitetsbegreppet inom filosofin, som i denna bemärkelse handlar om vad som vi längre fram kallar *egentligheter*. Vi märker att icke-dualiteten inte kan

beskrivas annat än i dualiteter, på samma sätt som helheten endast kan beskrivas i dess ingående delar. Alla mindre delar är *entiteter* som har koordinater i kosmologiska, kronologiska och kausala system. Därifrån och upp i abstraktion är *identiteter*, varav icke-dualiteten är den översta. Identiteterna fungerar alltså som en länk mellan helheten och dess ingående delar. De har intresserat många genom åren och även oss – vi känner

dem som trädet, hjulet och vinden. Denna triad är näst överst i abstraktionshierarkin under icke-dualiteten och är alltså det närmaste vi kommer en beskrivning av helheten i termer av dess ingående delar. På samma nivå av abstraktion ligger dyaden och monaden. Triaden, dyaden och monaden är olika upplägg av samma innehåll och i denna bemärkelse mytens innehåll. Istället för att bidra till inflationen i beskrivningar av myterna, syftar detta till att

förklara relationen till dem. Dessa tre identiteter återkommer i myten som tretalet, tvåtalet och entalet som är grundbultarna för all talmystik inom traditionen.

TRIADEN

Trädet är en symbol för kosmologin och innehåller alltså samtliga entiteter. Dessa förändras över tid, vilket innebär att kosmologin delar entiteter med kronologin. Detta förklarar kausaliteten med att entiteter är manifestationer som därigenom delar entiteter med kosmologin och kronologin. Häng med nu - eftersom alla manifestationer är i kontext och trädet innefattar alla manifestationer, eftersom alla manifestationer är i kontext av kronologin och kronologin symboliseras av hjulet, är trädet i kontext av hjulet. Kosmologin beskriver nio världar som grupperas i trädets rot, stam och krona. På så sätt är trädet även symbol för treenigheten; roten är ett annat ord för kroppen, instinkten och handlingen; stammen är ett annat ord för själen, sinnena och upplevelsen; kronan är ett annat ord för anden, intellektet och tanken. Denna treenighet omfattar alltså både mikro- och makrokosmos, varpå trädet symboliserar såväl den inre som yttre metafysiska världen. I människokroppen placerar vi treenigheten längs ryggraden med roten i bäckenet, stammen i mellangärdet och kronan i fontanellen. Längs ryggraden ligger alltså noder som vi liknar vid ett antal små hjul eftersom de förändras över tid.

Hjulet är en symbol för tid och process; det är å ena sidan en cirkulär förklaringsmodell av kronologi och kausalitet, å andra sidan en sekvens av linjära händelser, som å tredje

sidan innefattar ett evigt nu. Det innebär att hjulet symboliserar både ändligheten och oändligheten eller dödligheten och odödligheten. Detta syntax är ohanterligt enligt förnuftet och därför delas evigheten in i mindre delar. Vi infogar alltså singulära och linjära fenomen i den cirkulära modellen och använder ändligheten för att hantera oändligheten. Hjulet innefattar alltså en treenighet av cirkulär, linjär och singulär tid; fälgen symboliserar evighet, cyklicitet och periodicitet; ekrarna symboliserar ändligheten; navet symboliserar det eviga nuet och singulariteten. Precis som att endast fälgen inte tar oss framåt, symboliserar ekrarna våra markörer för att uppfatta förändring i rummet. Ekrarna möts i navet, den del i mitten av hjulet som alltid står stilla. Emedan ekrarna står för äring, står navet för frid. *Äring och frid* är en förekommande önskan om lycka och välgång, där äring är den yttre tillfredsställelsen och friden den inre. Egentligen ingår de i samma enhet, men vi beskriver de som två delar eftersom de verkar olika för oss. Vi har nämligen en medfödd förmåga att känna frid, även om de yttre omständigheterna påverkar hur lätt och starkt. På samma sätt som äring associeras till året, ingår all avkastning av yttre omständigheter i samma cyklicitet och periodicitet. På samma sätt som ekrarna länkar navet och fälgen, jämkar utövaren sina inre omständigheter i frid genom äring i sitt utövande som en följd av att utgå från sina yttre omständigheter.

Ekrarna gör det alltså möjligt att uppfatta förändring. Med det menas all förändring på såväl utsidan som insidan; på samma gång som vi alla ingår i det stora hjulet, består det stora hjulet av ett oändligt antal mindre. Hjulen har snurrat

sedan den första vinden ven och alla stannar i navet. Som en symbol för förändring används hjulet för livet, året och dygnet; den ständiga återkomsten av detsamma. Myten följer samma mönster och därför är hjulet en katalog av mytmaterial. I denna bemärkelse är myt ett annat ord för berättelsen om förändringen, det vill säga, förändringen av trädet. Med andra ord är trädet det som är under förändring. Hjulet är på så sätt en symbol för förändringen i sig och delas därför in på samma sätt som trädet. Vi betonar att oavsett antal delar som vi spjälkar världsbilden i, är det egentligen en icke-dualistisk värld vi avbildar och beskriver. På samma sätt indelas hjulet i lämpligt antal ekrar; dels beskriver vi hjulet med åtta ekrar, vilket sammanfaller med de åtta årsbundna bloten; dels beskriver vi hjulet med åtta ekrar och ett nav, vilket sammanfaller med de nio världarna. Såväl världarna som ekrarna kan beskrivas i mindre klasser.

Vinden öppnar alla lås.

De flesta har hört om Asken Yggdrasil och de nio världarna. Färre har hört om de åtta världarna, de världar som vi ser från Midgård. Dessa ligger i två serier, jämnt fördelade med fyra världar i varje serie. Serierna ligger spegelvända mot varandra på var sida om Midgård, likt östra och västra sidan om origo på kompassen eller de röda och blåa siffrorna på var sida om nollstreckets på termometern. Den nionde världen är alltså vår egen värld, Midgård, varifrån vi ser alla de andra; på samma sätt har

hjulet nio noder som består av åtta ekrar och ett nav, där nutiden är den gemensamma nämnaren mellan årets åtta händelser. Även ekrarna kan indelas i två serier; en primär serie styrd av planetära rörelser och en sekundär serie styrd av årstidsväxling. För enkelhetens skull delar vi vinden i två serier om med- respektive motvind med fyra väderstreck i varje samt en i lä mellan dem. I dessa tjugofyra mindre klasser och tre tillägg är klassernas inbördes lägen och förhållande till varandra det väsentliga, eftersom det är orsaken till spänningar i nätet. Oavsett antal delar som vi spjälkar världsbilden i, är det en icke-dualistisk värld vi avbildar och beskriver, om än alltid i dualiteter.

Spänningar i nätet, suset i Asken, kan endast förklaras i klassernas inbördes lägen och avstånd till varandra som i sin tur anges i koordinater i de kosmologiska, kronologiska och kausala systemen. Trädet, hjulet och vinden är kardinaler i kartan som inte är verkligheten, eftersom alla kartor och koordinater är i dualitet. I den icke-dualistiska verkligheten är trädet, hjulet och vinden ett; i den icke-dualistiska verkligheten finns inga koordinater, eftersom allting alltid är i origo. För förnuftet finns ett syntaxfel i mötet med den icke-dualistiska världen, eftersom vi per definition upplever den i dualitet. Ändå lyser icke-dualiteten igenom alla dualiteters ändlighet, vilket skapar en loop i syntaxfelet och i längden en friktion i förnuftet. Denna friktion har en långtidsverkan, eftersom den påverkar hur vi ser på världen och följaktligen också hur vi beskriver den. Det finns alltså en spänning i nätet mellan den upplevda världen och den verkliga, vilket i sig orsakar event i båda världar. I slutändan talar vi om två slags

växelverkan; den första växelverkan är mellan trädet och hjulet; den andra växelverkan är mellan vinden och de andra två. Den första växelverkan innebär att trädet alltid beror på hjulet och att manifestationer alltid kan förklaras med den kontext de manifesteras i; omvänt är kontexten själva kontentan av alla manifestationer, varpå trädet orsakar hjulet och det som sker av det som är. Den andra växelverkan innebär att vinden alltid beror på hur ens inre värld klingar med ens yttre; det innebär å ena sidan att vinden endast viner på insidan av universum men är i lä från utsidan; det innebär å andra sidan i en icke-dualistisk värld att universum inte kan ses utifrån, men att vinden alltid har en massbalans som är lika med lä. Den första växelverkan innefattar alltså trädet och hjulets egenskaper; att vinden formar berget som i sin tur är förutsättningen för all friktion. Den vinden som formar berget är ämnet för fortsättningen, men kommer övergå i den som inte känner någon friktion. Vi kommer alltså fortsätta beskriva icke-dualiteten i dualiteter.

DYADEN

Dyaden är orsaken till att trädet står, hjulet snurrar och vinden blåser; dyaden är orsaken till triaden. Dyaden är polerna som periodiciteten uppstår i, polariteten mellan Nifelheim och Muspelheim som alla andra myter i traditionen kan härledas till. Polerna är orsaken till att allting är ett; därför är dyaden även orsaken till monaden. Dyaden är alltså förklaringen till både triaden och monaden, men är ändå ett dåligt exempel; triaden är instabil och observerbar medan monaden är stabil tills den observeras, dessa två går över i varandra genom endera

bindning eller klyvning och alltid via dyaden. I samband med detta avges vad vi liknar vid strålning, som avges i spontana skiften mellan identiteterna varpå den icke-dualistiska verkligheten lyser igenom. I dessa skiften visar sig egentligheterna likt blixtrar i natten som omedelbar upplysning och urladdning.

-Vem är du?

-Jag är döden.

-Åh, jag trodde att du var någon annan.

Märk att ju längre vi skriver om det vi ser, desto närmare kommer vi den som tittar. Vi närmar oss istället en mångtusenårig fråga som upplöser frågeställaren och betar i denna bemärkelse även av ansvar och frihet. I slutet av Handhavandemål skriver vi om hur det omsätts i handling och detta är dess teoretiska bakgrund. Vår definition av ansvar är i denna bemärkelse baserad på vår definition av frihet. Vår definition av frihet är denna bemärkelse en negation i positiv form, en negation av närmare bestämt en ens egen aktuella position. Friheten är ospecifik och för oss alltid bort ifrån aktuell position; ansvar är att erkänna att ens koordinater i kosmologiska, kronologiska och kausala system endast är reflektioner av origo. Emedan frihet för en ifrån ens relativa position i den relativa världen, så för ansvar en till den absoluta positionen i den absoluta världen; friheten för en ingenstans, ansvaret tar en överallt.

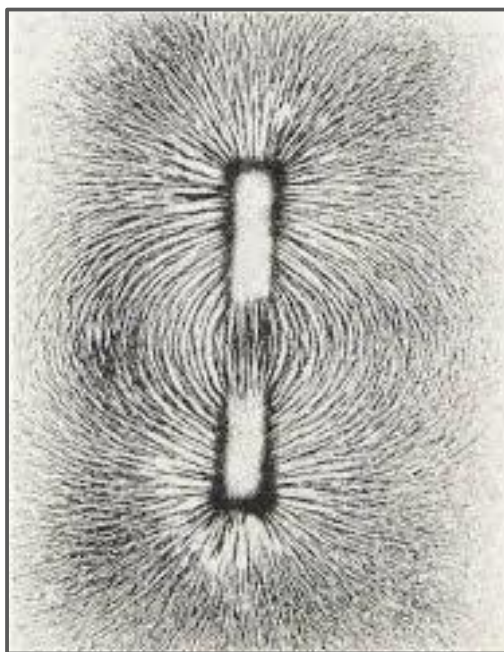
Märk att ju längre vi skriver om trädet och hjulet, desto längre från dem kommer vi. Du närmar dig istället en gräns till en värld utan gränser. På andra sidan upphör allt, även vi som skriver, eftersom vi inte längre kan skiljas från det som skrivs. Det finns därför inga beskrivningar från andra sidan gränsen, eftersom alla beskrivningar sker i den delade världen. Där existerar alla rådata till alla myter, tider och rum. Bias och agenda för oss därifrån; så fort vi beskriver världen utan gränser från insidan, kastas vi in i den delade världen. Från utsidan ser den ut som ett massiv, där allting åker omkring i en homogen isotrop. Den innehåller ingenting i sig, men kan sammanfattas i en ädelsten och användas på samma sätt som Skidblader; eftersom det endast är i mörker och materia som energi färdas som ljus, är kanske ädelsten ett annat ord för ädel tystnad, kanske samma tystnad som inleder den berättelse som inte kan separeras från berättaren. Likt ägget som kläcks, sprack ädelstenen upp under Ymers skrik och spjälkade ljus åt alla håll; likt isen om våren rörde sig skärvorna från varandra under inflationen. Universums inandning fortsatte till zenit för att sedan byta riktning, därefter ökar entropin under utandningen tills perioden når nadir efter gudarnas skymning. Det är Ragnarök, då trädet rämnar; det är då tretalet reduceras till tvåtalet där dels de två entalen manifesteras, samt dualismen mellan dessa två där entalet uppstår. Det entalet förblir omanifesterat och leder vidare till otalet, nollan och tystnaden.

Gimle;

Jag söker det som inte kan finnas

och finner det som inte kan sökas.

Nu har vi beskrivit *de tre dikena* längs vägen som vandraren undviker genom kunskap om dem. Egentligen är dikena tre dualiteter, tre motsatta synsätt av allt eller inget; den första dualiteten är spiritualism och materialism; den andra dualiteten är nihilism och eternalism; den tredje dualiteten är dualism och monism. Dessa tre dualiteter är alltså sex extremer som bildar åtta möjliga kombinationer av alla. Vandraren undviker dessa genom att vandra mellan dem; genom att vandra det vi kallar *den nionde vägen* av icke-dualitet. Vi menar att även om det finns flera

dualiteter, så finns det endast en icke-dualitet; vi menar att alla dualiteter leder in i samma icke-dualitet. Det innebär att spänningarna mellan dualiteter alltid har en massbalans som är lika med icke-dualitet. Omvänt är det ur icke-dualiteten som alla dualiteter blommar ut, men vad som orsakar exempelvis Big Bang beror antagligen

på nedärvda perspektivfel; eftersom universum inte kan ses utifrån, kan inte heller massbalansen ses inifrån.

Skapelsemyten liknar förhållandet mellan dualitet och icke-dualitet vid temperaturskillnader. På basis av dessa finns det ett medium som kan manifesteras dem, varpå det uppenbarligen finns en rymd. Där uppstår rörelser som orsakas av temperaturskillnaderna på samma sätt som vindar drar mellan kalla golv och varma tak. På basis av

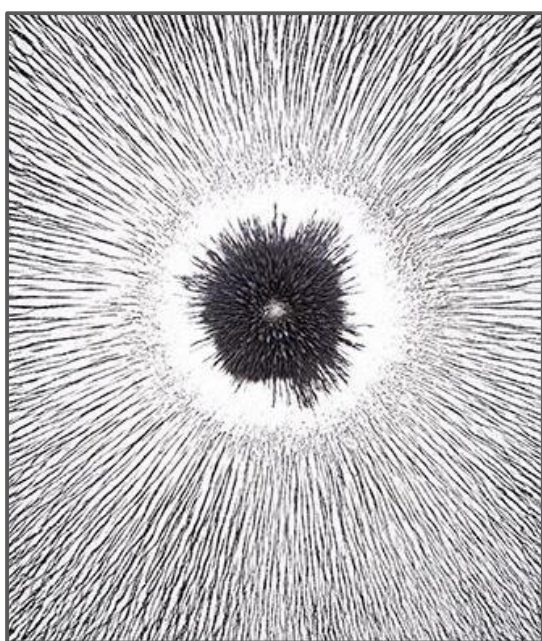
detta finns en kontext som de kan manifesteras i, varpå det uppenbarligen finns ett rum. Detta rum är scenen som alla senare myter utspelar sig i, detta referat inräknat. Somliga menar att vindar är ett annat ord för väderstreck; att de fyra vindarna kommer av de fyra vingarna, från draken i roten och örnen i kronan. Dessa fyra vindar är de stora vindarna, de som alla små vindar kommer av; vi känner aldrig de stora vindarna, annat än som förklaringen till alla små vindar, som är de vindar vi känner. Alla stora vindar är anfäder och anmödrar åt alla små vindar, som är de vindar vi känner. Eftersom alla vindar ingår i samma storm, har Nagelfar samma vind i seglen som ett virvlande frö i stormen. De känner dem endast som endera med- eller motvind, båda landar först när vinden lagt sig. Såväl med- och motvind leder såväl Nagelfar som fröet in i stormens öga, in i tillstånd av luft utan vind och väderstreck, in i vad vi liknar vid lä. Eftersom alla dualiteter leder in i samma icke-dualitet är detta tillstånd ett medvetandetillstånd som är fritt från bias och agenda. Ädelstenen och massivet är två aspekter av samma sak; ett transparent tillstånd där ingenting laddas eller bryts; där inga vindar blåser, ljus kan färdas fritt och ingenting mörkas.

MONADEN

Vind uppstår endast i lä. Den uppstår enligt bestämda mönster som alla vindar dädan efter följer. De kan därför alla härledas bakåt och framåt i tid och rum, uppåt och neråt i hjulet och trädet. Hur detta artikuleras varierar mellan traditionens olika dialekter och misstas ofta för sanning i cementerad bemärkelse. Men ur polarisering kommer potens och ur transformation kommer

transcendens. I nedre roten och övre kronan börjar egenskaper grafiskt bete sig som fraktaler, där samma mönster upprepas explosivt eller implosivt i loopar. Det vi ser i nedre roten och övre kronan beror på varifrån vi ser det och omvänt kan vi räkna om vyn till våra egna koordinater. Vårt perspektiv är alltså Midgård och det vi ser i roten och kronan är även rödförskjutning och blånande berg. Eftersom alla vindar kan härledas, kan rötter och grenar också följas utifrån origo. De leder till platser där vinden stillnar, lövet lägger sig och det plötsligt finns en referensyta till stöd. Allteftersom rörelsen avtar, börjar kroppar i istället ta form. Dessa kroppar tillhör operanderna. Vi förklarar dem å ena sidan som orsaken till vinden, som å andra sidan finns på grund av kropparna eftersom de är själva förklaringen till vinden. Observera hur operanderna alltid uppfattas i dualitet och alltid som någonting annat än sig själva; ekot av Ymer är den kosmiska bakgrundsstrålningen. Vind uppstår alltså på grund av temperaturförändringar, på samma sätt uppstår alla turbulenta mönster av olikhet och ojämnavikt. Potensen uppstår emellan polerna, på samma sätt som Ginnungagap uppstår emellan isen och elden. Potensen uppstår enligt de turbulenta mönster som spänner mellan polerna. Spänningen mellan polerna gör potensen elastisk som ett gummiband, där avståndet mellan Nifelheim och Muspelheim alltid är relativt. Elasticiteten och relativiteten neutraliserar spänningen, varpå polerna försvinner och allt är i likhet och jämvikt. Det är alltså en ekvation som förblir olöst så länge vi har en del i den, vilket är ett återkommande predikament. Det innebär att vi alltid räknat fel när ekvationen går jämnt ut.

Spänningen emellan isen och elden är själva spelrummet för allt andligt arbete. Spelrummet är avgränsningen för lagarna som gäller alla rörelsemönster i luftrummet. Lagen är en översättare som får turbulens att bli ett annat ord för fläta; i spänningen mellan isen och elden uppstår en tunnel som liknar en jetström och sammanfaller med stammen mellan roten och kronan. Det är i denna tunnel som alla "själsresor" görs och dessa drivs med hjälp av turbulensen. Tunneln har två ändar och i varje ände finns en rotor, borr eller propeller. Åtminstone verkar de vara det, eftersom de

fyller den funktionen, samt att det är genom sin funktionalitet för oss som vi uppfattar dem. Den ena ligger intill eldens rike och liknas vid en örn. Likt elden är örnen glupsk och är känd som liksväljaren Hrásvelg. När örnen slår med vingarna skapas de vindar som når ända ner till tunnelns andra ände. Örnens motsvarighet i

tunnelns andra ände intill isens rike liknas vid en drake. De vindar som når dit, skickas tillbaka uppåt av vad som är känt som nidahugg av draken Nidhögg. Det sägs att hon gnager på världsträdets rot, medan örnen sitter på högsta pinnen i kronan. Båda är alltså anslutna till trädet på något vis, men eftersom trädet inte fyller annan funktion än avståndet mellan dem, är en undran om inte trädet är själva manifestationen av örnen och draken. Observera även att draken intill isens rike sprutar eld, medan örnen intill

eldens rike fläktar. Det ligger en yin-yang-parallell i deras smältande respektive släckande verkan; i nedre roten och övre kronan börjar egenskaper grafiskt bete sig som fraktaler. Örnen och draken är de drivande krafterna bakom de stora kretsloppen, de fyra vingarna som föder de fyra vindarna. De lever å ena sidan i symbios, men skyr å andra sidan varandra. Förhållandet mellan dem liknar spänningen som uppstår mellan polerna och stärks genom spolen. Den signal som uppstår används för att skicka budskap genom endera frekvens- eller amplitudmodulering. Mytens svar på bärvågen kallas passande nog för en borrhund, den oroliga ekorren Ratatosk som springer längs stammen med bud mellan örnen och draken. Vi beskriver dem än idag eftersom vinden ännu blåser.

Vind uppstår endast i lä på grund av att omständigheterna skiljer sig mellan ändarna. Vinden har två ändar och i var ände finns lä. Vinden kräver alltså dualitet och kan endast uppfattas i dualitet; det blåser alltid i med- eller motvind. På grund av detta för vinden en alltid i lä; den som driver med vinden ligger alltid i lä till slut. Det andra sättet att uppnå lä är att ställa vindarna mot varandra, vilket ej skall förväxlas med att söka vindskydd. Läran om vinden är sammanfattad i fyra delar. De tre första är grundläggande kunskaper; att det finns en vind, att vinden har en orsak och därför kan övergå i lä. Den fjärde handlar om ens egen del i de stora kretsloppen och tillämpar de grundläggande kunskaperna. Ens egen del i de stora kretsloppen kan uttryckas i de färdigheter som övningarna leder till. Då låter utövaren ställa sitt bruk på dess tre ben; det första är trädet – att utövaren är ändlig och dödlig i bemärkelsen att

hon alltid ingår i det oändliga och odödliga; det andra är hjulet – att ingenting är evigt eftersom allt är i förändring; det tredje är vinden – att utövarens avsikter i sig orsakar vind och att all vind är motvind. Hon kan inte vända vinden, men hon kan lära sig segla. Den andliga resan har inget mål, eftersom det leder in i nya medel.

Ur askan är jag kommen,

till aska skall jag bli;

Av Asken är jag kommen,

till Asken skall jag bli.

När utövaren frågar om livets mening, svarar traditionen med livets orsak. Det beror på att traditionen har en kalender istället för en kanon. Kalendern är plattformen för myter och andra beskrivningar av händelser och förlopp, kausalitet och kronologi. Källor som beskriver detta blir applicerade istället för kanoniserade. Anledningen till att ändå kalla det tradition är att vi fått den traderad och att vi traderar den vidare. Som läsaren kanske märker så sker inte detta helt linjärt. Det beror på att det vi traderar inte heller är linjärt; kalendern är cirkulär och myterna som appliceras på kalendern infogar alla linjära företeelser i det större kretsloppet av en ständig återkomst av detsamma.

GRENAR, GEMENSKAP OCH GODESKAP

När utövaren frågar om livets mening avser hon, i denna bemärkelse, tilldela sin tillvaro värden som den inte har. Det är i sig ett uttryck för okunskap, okunskap om bruket och dess tre ben; okunskap som uttrycks i avsikter, avsikter som orsakar vind. Okunskap om bruket och dess tre ben är av tre slag; det första är okunskap om trädet – okunskap om ens egen och andras ändlighet och dödlighet; det andra är okunskap om hjulet – okunskap om ens egen och andras föränderlighet och evighet; det tredje är okunskap om vinden – okunskap om ens egen och andras del i de stora kretsloppen. Dessa tre tar sig uttryck i *de tre rötorna* som är tre slags avsikter; den första rötan är avsikten att uppleva; den andra rötan är avsikten att tillhöra; den tredje rötan är avsikten att upphöra. Egentligen är avsikterna tre aspekter av samma sak, nämligen ett begär efter särskilda tillstånd i tid och rum. Omsatt i handling är det avsikten att flytta till eller ifrån omgivningar och omständigheter, med bäring mot okunskapen där begäret är som störst. Likt en gammal fläta går rötorna in i varandra; de saknar insida och från utsidan kan de varken skiljas åt eller rätas ut – att kamma gamla flätor gör dem bara tovigare. I synnerhet de två första rötorna leder ner i de tre diken - men i tredje rötan uppstår en önskan att slippa motvinden genom att undvika alla väder, det vill säga, genom att offra medvinden. Det är andra ord för avsikten att upphöra, det vill säga, en följd av okunskap om vinden och i detta fall även motvinden. Denna kan användas till att omvandla de två första rötorna, en tröskel som vi kallar att *vända vinden*. Det är skiftet som inleder och inviger såväl utövandet som

utövaren, eftersom utövaren i detta skifte medger att hon inte kan skiljas från utövandet.

Då börjar okunskapen avtäckas och kunskapen upptäckas. De tre rötorna börjar rätas ut och återgå till sitt ursprungliga tillstånd, till *de tre rötorna*; den första rätan är i behov – att kunna sina egna och andras grundläggande villkor för att inta varje givet tillstånd; den andra rätan är i medkänsla – att känna sina egna och andras egenskaper som är desamma vad som än händer; den tredje rätan är i visdom – att erkänna sina egna och andras inre och yttre sammanhang som speglingar av varandra. Sammanfattat är de tre rötorna en utförligare beskrivning av den andra insikten om vinden – att okunskapen om vinden är dess orsak. De tre rötorna är en utförligare beskrivning av den tredje insikten om vinden – att kunskap är orsaken till lä. Ens egen del i de stora kretsloppen är en beskrivning av den fjärde insikten om vinden – denna leder in i den nionde vägen. Vi beskriver den nionde vägen i tre delar; den första delen är grenarna; den andra delen är godeskap; den tredje delen är gemenskap. Egentligen är de tre aspekter av samma sak, nämligen vinden som leder en i lä.

SÄTT ATT JÄMKA

Grenarna är ett annat ord för de större genrer eller inriktningar som vi ser inom ämnestrådet över utövandets innehåll. Här beskriver vi det i tre grenar som skolar utövaren olika genom övningar och uttryck som är specifika för respektive gren. Att andra traditioner delar in utövandet i fler eller färre grenar innebär ingen konflikt, eftersom indelningen i detta fall är någonting annat än det

som delas in. De tre grenarna skiljer sig i sina profiler med övningar och uttryck, men erbjuder i grund och botten samma skolgång där utövaren väntas nå samma mål oavsett inriktning. Skolningen innebär att utövaren använder grenarna för att genom dualiteter nå icke-dualitet; grenarna syftar alltså till att utövaren skall få tillgång till hela trädet. På grund av detta leder alla grenar in i varandra och därför kvittar det var utövaren börjar. Härifrån använder vi *jämka* som ett ord för vägen mot icke-dualitet, andlig skolning och utövande per se.

1. Den första grenen jämkar från roten. Dess övningar utgår i vid bemärkelse från utövarens behov och i snäv bemärkelse från det kroppsliga; i båda bemärkelsen tar övningen avstamp i begränsningar av olika slag. Därför utgår dess uttryck från utövarens villkor för att inta varje givet tillstånd, vilket innefattar att utforska begränsningarna, utmana villkoren och utveckla tillstånden. Dit hör alla slags fysisk utmaning och utmattning; kost och träning, fasta och sittning, sömn och vakenhet, andning och hållning. Eftersom den första grenen är förankrad i dygnsrytm och livsstil tar den sig uttryck i handlingar såsom tjänstgöring. Det är ett uttryck för insikten om ens föränderlighet och förmåga till förändring, som i detta fall innebär att utövaren genom både handling och närvaro bevisar att hon varken är sin kropp, sina behov och dess villkor.
2. Den andra grenen jämkar från stammen. Där utgår övningarna från själen, sinnena och mjuka värden. Till skillnad från den första grenen, använder den andra grenen utövarens begränsningar i sig till att frammana

tillstånd; omvänt använder utövaren den andra grenen för att kanalisera sina mjuka värden. Dess övningar utgår alltså från tolkningsförmåga och tolkningsföreträde, uppfattning och upplevelse; till ena hälften mätbara och andra hälften inte; å ena sidan orsak, å andra sidan avsikt. Utövaren kan använda den andra grenen för att tilldela sin tillvaro värden som den inte har eller för att hitta tillbaka till de värdena som ingen tilldelat. Det uttrycks i vid bemärkelse i hängivelse och tjänstgöring, vars vaghet ingår i grenen och används i snäv bemärkelse till konstnärliga uttryck och medlande i klargörande och kanaliserande mening. Den andra grenen uttrycker insikten om ens egna begränsningar och förmågan att via dessa vidga sina vyer, vilket är ett sätt att finna helheten och det heliga inom sig själv i varje givet tillstånd.

3. Den tredje grenen jämkar från kronan. Dess övningar utgår i vid bemärkelse från anden, abstraktion och analys. I snäv bemärkelse fokuserar den å ena sidan på förnuftet och beräkning, å andra sidan på de högre medvetandetillstånden. Den tredje grenen betonar därför både tankeförmågan och tankarna, vilket är andra ord för det manifesterande och manifestationen. Eftersom manifestationerna beror av det manifesterande, leder utövarens tankar till hennes tankeförmåga, som begränsas av såväl utövarens behov som hennes villkor för att inta varje givet tillstånd. Den tredje grenen utgår alltså från de två andra grenarna. Men utövaren kan stanna kvar i sin tankeförmåga utan att producera tankar och därmed vila i det manifesterande utan att manifestera

någonting. Det är öppningen till alla högre medvetandetillstånd och den öppningen kallas visdom. Eftersom visdom i denna bemärkelse utgår från det manifesterande istället för manifestationen, tar den sig inte uttryck i någonting iakttagbart. Däremot blomstrar den tredje grenen i det som lockar fram visdom; skrivande och läsande, vetenskap och kunskap, filosofi och myt, högre former av meditation och kontemplation. Så länge den tredje grenen utgår från utövarens föreställningar och hennes bearbetande av dessa, kommer den uttrycka sig i frågor och svar. Det är ett uttryck för insikten om ens egen okunskap och avsikten att vidga sina vyer; det innebär å ena sidan att vinden vänder, å andra sidan innebär det att utövaren genom närvaro *utan* handling inser att hon inte är sina tankar och istället upptäcker sin inre vy.

MATRISER

Grenarna är med andra ord tre delar av en matris som omsätter teorin om treenigheten och tretalet i praktik. Gemensamt för alla tre grenar är att de tar avstamp i begränsningar för att uppnå de stora sambanden; den första grenen håller alltid kroppen på en handlings avstånd; den andra grenen håller alltid själen på en känslas avstånd; den tredje grenen håller alltid anden på en tankes avstånd. Det avståndet är såväl orsak som verkan till en tillvaro i dualitet, eftersom endast en sådan möjliggör att någonting är inom något avstånd och kan tas avstånd från. Det är ett slags aidentifierande, eller snarare ett erkännande av alltings föränderlighet i sökandet efter det beständiga. Men utövaren finner det beständiga bortom sökaren, bortom

den som tror att den tar avstånd. Så använder utövaren dualiteterna för att uppnå icke-dualiteten och på grund av detta leder alla dualiteter in i samma icke-dualitet. Eftersom alla grenar leder in i varandra, kvittar det var utövaren börjar och därför bör hon inledningsvis välja gren efter smak och tycke. Det är i längden avgörande för utövandet att utövaren upplever grenen som tilltalande till en början, eftersom tryggheten endast etableras om utövaren utgår från sig själv. Ofta är utövandet en blandning av olika grenar redan från början, där indelningen i de tre grenarna kan ge utövaren högre upplösning i sin egen världskarta. Det omsätter de tre rätorna; grenarna tar avstamp i behoven och uppnår visdom genom medkänsla, de tar avstamp i det mänskliga för att gå bortom det; grenarna är kanalerna där utövaren jämkar sin inre och yttre värld mot varandra. Detta leder in i lä; ett tillstånd där utövaren, utövandet och övningen inte längre kan skiljas från varandra; ett tillstånd där utövaren, utövandet och övningen är tre aspekter av samma sak. Detta tillstånd är även känt som Lärad, tillståndet där och då det inte längre finns någonting att jämka. Sålunda kan endast utövare jämka sig in i Lärad, eftersom de per definition endera delar in tillvaron eller tilldelar den värden som den inte har – det ena förorsakar det andra, medan det andra förutsätter och förstärker det ena. Det enklaste och äldsta sättet att dela in tillvaron är i en dualism bestående av utövaren själv och hennes sammanhang, andra ord för utövarens inre och yttre värld.

Det innebär en andra matris som omsätter dualiteten och tvåtalet i teori och praktik, vars innehåll är detsamma som i föregående matris men uppfattas annorlunda och därför

får en annan verkan. Matrisens två delar är utövarens inre respektive yttre värld och dessa två skall alltså jämkas. Med avseende på detta syfte, spjälkas dessa två med fördel i åtta mindre delar om fyra yttre och fyra inre som också motsvaras av lika många steg att jämka. Dessa åtta steg handlar kortfattat om en anpassning av utövarens inre och yttre sammanhang, det vill säga, hennes omgivning och omständigheter. Det går genom rot, stam och krona; det uppnås genom handlingar, uttryck och tankar som orsakar lä istället för de som orsakar vind; att ha en rak och öppen ställning och därmed även inställning; att andas in, ut och hålla andan, på insidan och utsidan; att begränsa sin uppfattning genom sinnena; att begränsa sin upplevelse genom att rikta den inre blicken mot någonting; att behålla den inre blicken utan att rikta den mot någonting; att uppnå medvetande bortom utslocknande och upplysning. Dessa åtta steg jämkar utövaren in i samma lä som de tre grenarna leder till, eftersom dessa två linjära matriser med olika talrötter leder in i samma entaliga icke-dualitet. Entalet i sig används ej i matriser, eftersom det endast leder in i nollan. Istället är alla matriser baserade på tvåtalet och tretalet – alla högre tal inom traditionens myter och metoder är endast multiplar av dessa två talrötter. Omvänt kan såväl de åtta årsbundna bloten som de nio världarna som utharken delas med minst en av dessa två. Sammanfattat beskriver vi helheten i termer av dess ingående delar.

RESILIENS

I en annan bemärkelse kan alla nå icke-dualitet utan någon matris; eftersom alla är en del av den, har alla den i sig. Så

ser det antagligen ut i den absoluta världen, där kvittar det om dualiteterna imploderar eller exploderar och utövaren med dem. Men i den relativa världen behöver utövaren förutsättningar för att nå framgång, förutsättningar som liknar arv och miljö. Huruvida grenarna leder in i varandra och ger utövaren tillgång till hela trädet beror till stor del på godeskapet och gemenskapen. Bristande grenar åtgärdas alltså genom ändringar i de senare två.

Jormungand;

Mina rötter är mina grenar.

Godeskap används ofta som ett annat ord för *auktoritet* inom ett visst sammanhang, ofta synonymt med ansvarsområden typ ceremoniledare. Här använder vi begreppet i vid bemärkelse för ett förkroppsligande av vandraren som redan kommit fram, det som redan finns i varje vandrare. I denna bemärkelse menas utövarens inre gode eller gydja som är en nödvändig del av utövandet; många finner den genom en yttre, omvänt säger vi därför att en yttre gode eller gydja är den som underlättar för utövaren att finna sin inre. Eftersom urvalet i Handhavandemål är årsbundna blot, betonar vi den bemärkelsen. Där är godeskapet länkat till gemenskapen genom ett ledarskap av uttrycken inom grenarna, förhållanden som råder under årsbundna blot och andra tillställningar. Det är ett osjälviskt uppdrag och ett förkroppsligande av gemenskapen. Även i denna bemärkelse syftar en yttre gode eller gydja till att utövaren

skall finna sin inre, vilket även godeskap inom grenarna syftar till genom ett förkroppsligande av grenen. På samma sätt som det finns en inre och en yttre gode eller gydja, har utövaren ett inre och yttre sammanhang; på samma sätt som det finns tre grenar, finns det också tre slags sammanhang. Vi kallar dem gemenskap; den första gemenskapen är nätverk; den andra gemenskapen är krets; den tredje gemenskapen är sällskap. Gemenskapen är i sig endast innehåll och inget uttryck, därför är uttrycket det som skiljer dem åt; nätverk är de som hörs, sällskap är de som ses och kretsar är ett mellanting. Eftersom urvalet i Handhavandemål är årsbundna blot, betonar vi blotlagen som är ett slags sällskap.

Den medvind vi känner,

må vi veta dess orsak;

Den motvind vi känner,

må vi veta dess orsak;

Den ovind vi känner,

må vi veta dess orsak;

Må vi så veta

vartåt vi står vända.

Grenarna, godeskap och gemenskap ingår i den nionde vägen; de leder in i Lärad, tillståndet där lä råder. Läran

om detta kan inte läras ut utan endast in; i den bemärkelsen är alla vandrare lärlingar som ser läraren i varandra, där läraren är den i vars ögon lärlingen blir till. Den nionde vägen är den vägen vi vandrar; det är såväl ett sätt att leva som ett sätt att lära, eftersom man lever så länge man lär. I den bemärkelsen är elever ett annat ord för de levande, de som ser läraren i varandra så länge de vandrar den nionde vägen. Den vägen vi vandrar leder från rädsla för döden till kunskap om livet, på resan utan mål där alla vandrare egentligen är andra ord för den som redan är framme. Sålunda leder utövandet till att utövaren finner sina rötter. Vi kallar dessa för hennes *egentligheter*, som allting annat också härstammar ifrån. Sålunda speglas egentligheter i grenar, godeskap och gemenskap.

INNEHÅLL, UPPLÄGG OCH ANSVAR

Egentligheterna visar sig i medvetandet bortom utslöcknande och upplysning. För att nå detta medvetande behöver utövaren *ingenting* i bemärkelsen *avsaknad på någonting*; eftersom en utövare per definition är en som fostrats in i dualitet, behöver hon avtäcka sin okunskap och återupptäcka sin kunskap. I denna bemärkelse handlar den nionde vägen om tillståndshantering som utövaren utvecklar genom övning. Emedan tillståndet i sig är oberoende av tiden, är själva hanteringen inte det. Eftersom hanteringen är beroende av tiden och eftersom utvecklingen föregås av övning, bör tillståndshanteringen anslutas till kontexten och utvecklingen anslutas till utövarens föränderlighet. Utövaren bör alltså ansluta övningen till hjulet. Vi beskriver det i de åtta årsbundna bloten. De syftar till samma sak som de åtta stegen att jämka, men har ett annat upplägg som är anslutet till hjulet och därmed även tiden. Emedan de åtta stegen att jämka kan ses som en linjär eller vertikal matris, kan de åtta årsbundna bloten ses som en cirkulär. Dessa två matriser kompletterar varandra och är väsentliga för utövandet under hela året, såväl under bloten som före och efter. Mellan årsbundna blot är tid för utövaren att öva sig i grenarna och de åtta stegen att jämka, eftersom hon då får ut mer äring ur bloten och därmed ökad äring ur övningarna efteråt. Vi beskriver de årsbundna bloten i tre delar; den första delen är innehåll; den andra delen är upplägg; den tredje delen är ansvar.

Den första delen i de årsbundna bloten är innehållet. Eftersom de årsbundna bloten är anslutna till hjulet, har de en förprogrammerad variation av innehållet i respektive blot. Vi beskriver innehållet i tre delar; det första innehållet är hjulet – den förändring som pågår och hur den manifesteras i årstiderna och deras växlingar; det andra innehållet är trädet – det mytmaterial som är kopplat till hjulets ekrar och därmed årstiderna med sina växlingar; det tredje innehållet är vinden – hur utövaren i egenskap av människa förhåller sig till hjulet och trädet, vilket innefattar allt från vårkänslor till hösttrötthet och lokala traditioner som speglar exempelvis sådd och skörd. Det finns en anmärkningsvärd växelverkan mellan innehållet och upplägget, då de varken kan skiljas från varandra eller bör förväxlas. Innehållet är ett urval av de omständigheter som råder under blotet medan upplägget avgränsar och förtydligar dessa. Eftersom innehållet endast kan ta sig uttryck i upplägget, orsakar upplägget alltid en begränsning och förvrängning av innehållet. Denna växelverkan är oundviklig i både liturgin och kalendern, men slätas med tiden ut av ett reguljärt bruk som kompenserar begränsning och förvrängning med att avgränsa och förtydliga dessa. Liturgin och kalendern är emellertid själva grundbultarna för den exoteriska delen av praktiken i bruket vi traderar. Det är således den del som låter sig brytas ner, ritas upp och läras ut över huvud taget.

LITURGI

Liturgin kan vi beskriva på tre sätt; det första sättet är med avseende på de tre rötorna respektive de tre rätorna som drivkrafter i blotet; det andra sättet är med avseende på

momentum i blotet; det tredje sättet är med avseende på momenten i blotet.

1. Det första sättet använder de tre rötorna respektive de tre rätorna; det utgår från *varför* respektive *hur* man blotar och vänder inställningen *jag har ett problem till jag behöver en plan*. Svaret på varför-frågan är alltså de tre rötorna; utövarens avsikter att uppnå äring beror på hennes okunskap om äringen och ett begär efter särskilda tillstånd i tid och rum. Blotet omsätter begäret i handling genom utövarens avsikter att flytta till eller ifrån omgivningar och omständigheter. Men eftersom utövaren allaredan ingår i trädet, hjulet och vinden så har hon all äring hon kan önska sig där. Det som skiljer henne från äringen är kunskapen om den. Utövaren är, i denna bemärkelse, uppenbarligen förvirrad och ämnar manipulera förändringen; det är å ena sidan det näst skickligaste hon kan göra, men är å andra sidan förgäves. På samma sätt som vinden alltid leder en i lä, leder även det näst skickligaste in i det skickligaste; blotet underlättar för utövaren att vända vinden från rädsla för förändring till firande av förändring, med bäring mot okunskapen där begäret är som störst.
2. Det andra sättet är med avseende på momentum i blotet; det beskriver blotet som ett händelseförlopp med betoning på själva förloppet. I denna bemärkelse kan blotet beskrivas grafiskt som en symmetrisk kurva med trösklar och plåtåer. Då visar blotet upp ett mönster av att momentum stiger eller sjunker stadigt och sedan når en tröskel till en plåtå med nya förutsättningar. Dessa förutsättningar är andra ord för

ens inre omgivning och omständigheter, som alltså kan påverkas av ens yttre omgivning och omständigheter; därför är momentum, trösklar och plåtåer nyckelord i godeskapet under blotet. Längden och höjden mellan trösklar och plåtåer beror på bland annat godeskapet; krönet på kurvan infaller i mitten av blotet, medan trösklar och plåtåer skall ligga spegelvända mot varandra på var sida om krönet.

3. Det tredje sättet är med avseende på momenten i blotet; det beskriver blotet som ett händelseförlopp med betoning på själva händelserna. Dessa kan beskrivas endera kausalt eller kronologiskt.
 1. Kausalt utgår upplägget från kulmen i blotet, motsvarande krönet av kurvan i momentum, som infaller i mitten av liturgin. Vi beskriver denna kärna i tre delmoment; det första är kollektivt blot; det andra är personligt blot; det tredje är lagom. Dessa tre delmoment innefattar en urladdning eller omvandling av den laddning som byggts upp innan; det kollektiva blotet är deltagarnas gemensamma tillbedjan eller befastande, vilket följer på de tidigare momentens avgränsningar; det personliga blotet är deltagarens egen tillbedjan eller befastande, hit hänvisas även det som faller utanför de tidigare momentens avgränsningar; Lagom är å enda sidan ett kollektivt moment, men innehåller å andra sidan individuellt uttryck. Då får deltagaren utrymme att omsätta sin upplevelse i ord som gör det till ett sammanfattande moment; Lagom är mindre tillbedjande och mer befastande

än det kollektiva och personliga blotet. Detta sker i tur och ordning då deltagarna *dricker laget om*, det vill säga, så det räcker åt alla; vi definierar *lagom* som gränsen mellan behov och begär. Dessa tre delmoment styrs av dess föranledande och påföljande moment, på samma sätt som krönet av kurvan beror av vägen upp och ner. Vägen dit och därifrån beror på bland annat godeskapet, som i denna bemärkelse handlar om att hantera tillståndet i blotets omgivning och omständigheter. Till stöd för godeskapet finns liturgin som likt en trappa kan beskrivas i ytterligare fyra moment; det första är att rena; det andra är att regla; det tredje är att reda; det fjärde är att rikta. Dessa moment infaller två gånger i blotet, en gång på var sida om kurvans krön, spegelvända mot varandra.

1. Det första momentet är att rena eller rensa; det innebär dels att gallra sammanhanget på sådant som inte hör hemma i ceremoniellt rum; det kan även innebära *gå i blot* - byta sammanhang till ett *vi* som lämpar sig för ändamålet; samt trösklar såsom blotsfrid, tvagning och andra reningsceremonier. Eftersom alla moment ligger spegelvända på var sida om liturgins symmetriaxel, är detta moment även det sista. Då menar vi gallra sammanhanget på sådant som hör hemma i ceremoniellt rum; som att fysiskt lämna platsen och byta rum, slå på mobiltelefoner och byta kläder – ofta följs blotet av ett gille, där alla dessa exempel ingår.

2. Det andra momentet är att regla eller rigla; det innebär att öppna ceremoniellt rum genom att ange de fyra väderstrecken. Huruvida väderstrecken anges är upp till goden eller gydjan; de kan kalla dem endera medsols, motsols, korsvis eller samtidigt – det beror på godeskapet och är godkänt så länge det sker konsekvent och förankrat i de tre doktrinerna. Vi betonar att väderstrecken bör kallas in och ut på samma sätt i fallet årsbundna blot, eftersom utövaren då färdas i tiden istället för att studsa på den.

3. Det tredje momentet är att reda; det innebär att uppmärksamma blotets innehåll, vilket anges i kalendern. Redan beskriver innehållet i tre delar; det första innehållet är hjulet – den förändring som pågår och hur den manifesteras i årstiderna och deras växlingar; det andra innehållet är hjulet – det mytmaterial som är kopplat till hjulets ekrar och därmed årstiderna med sina växlingar; det tredje innehållet är vinden – hur utövaren i egenskap av människa förhåller sig till hjulet och trädet, vilket innefattar allt från väckelser till hösttrötthet och lokala traditioner som speglar exempelvis sådd och skörd. Medan den första redan uppmärksammar innehållet från dåtid till nutid, uppmärksammar den andra redan innehållet från nutid till framtid. Till exempel skulle första redan i Vårblotet uppmärksamma förändringen som skett sedan Disablötet,

medan andra redan skulle uppmärksamma förändringen som sker fram till Segerblotet.

4. Det fjärde momentet är att rikta; det innebär att rikta det som artikuleras i redan, vilket avgränsar innehållet ytterligare istället för att komma med nytt innehåll. Att rikta tar sig ibland uttryck i någon inkallan av aktuella gudomligheter eller andra väsen. Oavsett om och vad, betonar vi tre saker; för det första – det som kallas in skall kallas på basis av innehållet och skall därmed kunna härledas till innehållet i rådande blot; för det andra - deltagarens egna önskemål som faller utanför avgränsningen av innehållet i rådande blot bör, med avseende på det kollektiva och kontinuiteten, hänvisas till det personliga blotet och grenarna; för det tredje – allt som kallas in skall i fallet årsbundna blot även kallas ut.
2. Kronologiskt innefattar liturgin följande nio moment; det första är att rena, det andra är att regla; det tredje är att reda, det fjärde är att rikta; det femte är indelat i kollektivt och personligt blot följt av lagom; det sjätte är att rikta; det sjunde är att reda; det åttonde är att regla; det nionde är att rena.
 1. Rena
 2. Regla
 3. Reda
 4. Rikta
 5. Kollektivt och personligt blot samt lagom
 6. Rikta

7. Reda
8. Regla
9. Rena

Hell;

Skingra dimma med klarhet

som mörker med ljus

Från rädsla för döden

till kunskap om livet

Hell;

Fred, frid och fröjd

Om läsaren tycker att liturgin verkar tom och innehållslös så har vi lyckats – upplägget är nämligen innehållslöst per definition. Medan innehållet är ett urval av de omständigheter som råder under blotet, syftar upplägget till att avgränsa och förtydliga dessa. I fallet årsbundna blot är omständigheterna redan givna, dessa förändras under året och är nedtecknade i kalendern. Att använda samma liturgi på bloten står i kontrast mot förändringen under året och är det enda som avslöjar omständigheterna för utövaren. Det finns därför inget egenvärde i att ändra

liturgin, däremot är ändringar befogade när de tjänar utövaren så att innehållet tar sig uttryck i liturgin. Därför åligger det utövaren att avgöra vad som är ett tjänligt upplägg och inte.

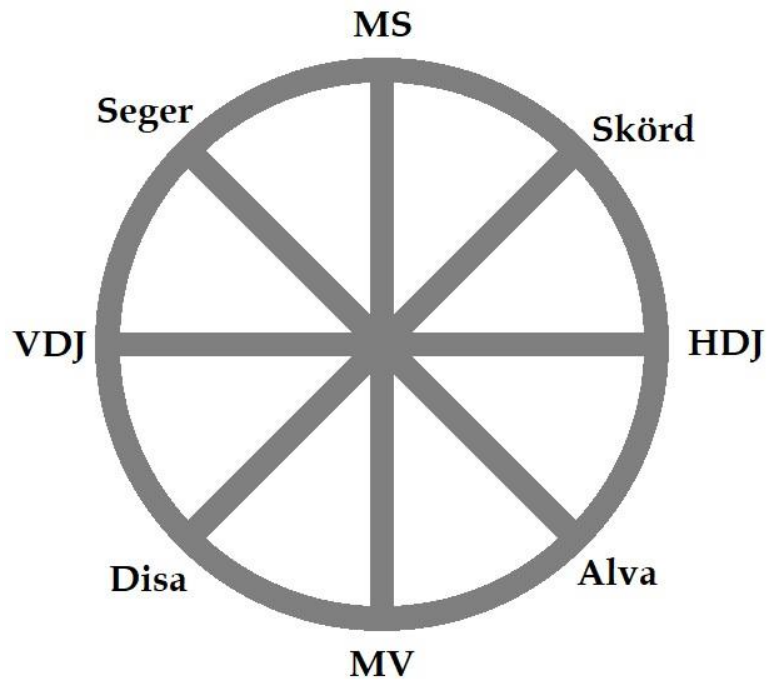
KALENDER

Traditionen är ett slags språk; om upplägget är konsonanterna, så är innehållet vokalerna; målet är att artikulera sitt bruk. Det handlar alltså till stor del om självinsikt, att höra sin inre röst genom att lyssna till sin yttre. Till stöd har utövaren ett slags överbestämning av upplägget, en överbestämning som uppstår ur ett reguljärt bruk; innehållet som tar sig uttryck i liturgin skall stämma med innehållet som appliceras på kalendern som upplägget utgår ifrån. Kalendern är ett index över årets åtta blot och de myter och andra källor som appliceras på dem. Vi kan beskriva detta på tre sätt; det första är cirkulärt; det andra är tabulärt; det tredje är punkterat.

1. Det första sättet är cirkulärt. Vi beskriver alltså kalendern som åtta delar av ett årshjul som snurrar ett varv om året. Solåret är indelat i två jämningar och lika många vändor, alltså, fyra händelser som infaller och uppmärksammas var tredje månad över hela jorden. Vi kallar dem de fyra större bloten: vårdagjämning, sommarsolstånd, höstdagjämning och vintersolstånd. De ligger om lott med de fyra mindre bloten: disa, seger, skörd och alva. Då uppmärksammas årstiden och lokala förhållanden. Eftersom dessa skiljer sig

mellan år och orter, tillåter en anpassning till årstiden alltså mindre förskjutning av firandet. De större och mindre bloten infaller i snitt var sjätte vecka och utgör de åtta årsbundna bloten.

2. Det andra sättet är tabulärt. Då beskriver vi kalendern i en tabell med åtta kolumner och tre rader. Kolumnerna motsvarar de årsbundna bloten och raderna motsvarar innehållet i hjulet, trädet och vinden. Då ser utövaren även likheter och skillnader mellan bloten, vilket leder till att hon utforskar och utmanar sig själv mer i grenarna. Omvänt kan insikterna från detta utforskande leda till att utövaren ändrar liturgin så att upplägget tydligare uttrycker innehållet.
3. Det tredje sättet är i punktform.
 1. *Disablot.*
 2. *Vårdagjämning.*
 3. *Segeberlot.*
 4. *Sommarsolstånd.*
 5. *Skördeblot.*
 6. *Höstdagjämning.*
 7. *Alvablot.*
 8. *Vintersolstånd.*

	Disa	VDJ	Seger	MS	Skörd	HDJ	Alva	MV
Trädet	<i>Ginnungagap, Audhumbla, Ymer</i>			<i>Kulmen, Gudomliga bröllopet, Ing&Gerd</i>		<i>Friggs drömmar, Den vilda jakten?</i>	<i>Balders död</i>	<i>Ragnarök! Se Valans spådom.</i>
Hjulet	<i>Det ljusnar!</i>	<i>Sommartid</i>	<i>Valborg? Försommar Sitta ute! Så frön!</i>	<i>Ljusaste tiden</i>	<i>Kräftskiva</i>	<i>Vintertid</i>	<i>Sen höst</i>	<i>Vinter, mörkaste tiden, nyår</i>
Vinden	<i>Alla hjärtans dag</i>		<i>Inre eller yttre seger? Över vad?</i>		<i>Äring&Frid</i>		<i>Allhelgona</i>	<i>Undergång = övergång?</i>

HANDHAVANDE

Alla vandrar vi på någon väg och åt något håll. I Handhavandemål beskriver vi den väg vi vandrar i termer av hur vi vandrar. Vandraren är utövaren och utövandet är vandringen. Åt vilket håll det går och i vilken takt, beror helt på hur man vandrar. Det finns alltså såväl ansvar som åligganden för utövaren. Vi beskriver dem i tre domar; den första domen är att utövaren ansvarar över sin äring; den andra domen är att utövaren avgör vad som leder till äring och därmed är ett tjänligt bruk – det vill säga, utövaren avgör vad som integrerar trädet, hjulet och vinden i bruket; det tredje domen är att det åligger utövaren att integrera trädet, hjulet och vinden i bruket – detta sker genom grenarna, godeskap och gemenskap.